

Til § 37.

Efter indførelsen af en særlig fiskeskipperuddannelse vil det ikke være rimeligt at opretholde bestemmelser om, at personer, der er i besiddelse af bevis som sætteskipper, samtidig anses for at have bevis som fiskeskipper. Det bemærkes herved, at der i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring i lov om søfartsuddannelse er skabt mulighed for ved tillægsexaminer at tillade sætteskipperne at blive fiskeskipper og omvendt.

Til § 38.

Stk. 1 er i det væsentlige uændret, dog er der tilføjet en hjemmel for ministeren til at tillade udstedelse af sønæringsbeviser med begrænsede rettigheder. Denne hjemmel tænkes bl.a. benyttet i tilfælde, hvor det af helbredsmæssige grunde må anses for nødvendigt at tillade indehaveren af et sønæringsbevis alene at udøve rettigheder i henhold til beviset i et geografisk begrænset område. Formuleringen er endvidere ændret, således at der skabes mulighed for i enkelte tilfælde at kræve, at en ansøger ved en særlig prøve dokumenterer, at han har den fornødne uddannelse.

I lighed med hjemmelen for ministeren til at tillade udstedelse af sønæringsbeviser, uanset at de for erhvervelse af beviset fastsatte krav ikke fuldt ud er opfyldt, er det fundet ønskeligt at tilvejebringe hjemmel til at tillade en person at udøve rettigheder, hvortil der ikke udkræves sønæringsbevis. Der er her bl.a. tænkt på den person, der har gennemgået en uddannelse i udlandet, som må ligestilles med den foreslåede uddannelse af dæksmandskab. Hjemmelen vil ikke kunne anvendes til at tillade udmønstring i en bestemt stilling for et kortere tidsrum, men tager alene sigte på den person, der vedvarende ønsker at gøre tjeneste i en bestemt stilling i danske skibe.

Det findes naturligt på grund af skibsfartserhvervets internationale karakter at gøre det muligt at ligestille en i udlandet gennemgået søfartsuddannelse med de i loven omhandlede erhvervsfaglige grundkursus og afslutningskursus (stk. 3).

Ved indførelse af obligatoriske uddannelseskrav for menigt mandskab (§§ 19, 20 og 25) vil det i overensstemmelse med hidtidig praksis være nødvendigt at have mulighed for at tillade påmønstring af personer, der ikke opfylder uddannelseskravene, når kvalificeret mandskab ikke kan skaffes.

§ 7, stk. 3, i lov om sømandsuddannelse af 7. juni 1952 giver en mønstringsbestyrer tilladelse til i dansk havn undtagelsesvis at påmønstre en person, der ikke har gennemgået den foreskrevne uddannelse for udmønstring til dækstjeneste. Da møn-

stringskontorerne er nedlagt i forbindelse med den ved lov nr. 48 af 31. januar 1973 om mønstring af søfarende m.v. indførte ændrede mønstringsordning, foreslås det, at tilladelsen gives skibsføreren, men begrænses dels til kun at gælde for rejsen og dels til kun at tillade påmønstring i de i § 19, stk. 1, nævnte havne af personer, der opfylder de for påmønstring uden for nævnte havne fastsatte krav. Den omstændighed, at kvalificeret mandskab ikke kan skaffes på stedet, bør ikke medføre brug af stk. 4, såfremt kvalificeret mandskab kan fås fra et andet sted inden for en rimelig tid. Der er ved forslaget om at give føreren den omhandlede tilladelse til at afvige fra lovens bestemmelser lagt vægt på, dels at denne ordning vil være væsentlig mere smidig, dels at den nu indarbejdede bemandsningskontrol (mønstringskontrol) har medført, at der af det offentlige vil kunne føres en vis kontrol med skibsføreren anvendelse af tilladelsen.

Til § 39.

Bestemmelsen er i det væsentlige uændret.

Til §§ 40-42.

Det er fundet nødvendigt at skabe hjemmel til at påbyde indehaveren af et sønæringsbevis at lade sig underkaste lægeundersøgelse til afgørelse af spørgsmålet om, hvorvidt han fortsat bør have ret til at udøve de til beviset knyttede rettigheder.

Reglerne for inddragelse af sønæringsbeviser er i øvrigt ændret således, at der bliver hjemmel til administrativ inddragelse af beviser. Som hidtil kan spørgsmålet om en bevisinddragelses lovlighed indbringes for domstolene. Sådan inddragelse vil normalt have opsættende virkning, men der vil være tilfælde, hvor det af hensyn til sikkerheden til søs vil være nødvendigt at kunne bestemme, at indbringelse ikke har opsættende virkning. En sådan afgørelse kan ved kendelse stadfæstes eller ophæves af en domstol, inden spørgsmål om selve inddragelsens lovlighed i øvrigt afgøres.

Til § 43.

Den ændring af indfødsretskravet, som blev nødvendiggjort af Danmarks indtræden i EF, og som er indført ved bekendtgørelse nr. 600 af 22. december 1972, er indføjet i lovteksten.

Stk. 2 er uændret.

Til § 44.

Da der ikke er dæksmandskab, der har gennemgået den for påmønstring som befaren matros foreskrevne uddannelse, og da antallet af motormænd,